

A Fővárosi Ítéltábla a Krizsa és Kocsis Ügyvédi Iroda, mint pártfogó ügyvéd (..., ügyintéző: dr. Kocsis Edina ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe....) felperesnek a dr. Bérczes László ügyvéd (...) által képviselt H... Kft. (...) alperes ellen szerződésszegésből eredő kártérítés megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. május 12. napján kelt 21.P.24.128/2010/9. sorszámú ítélete ellen a felperes 10. sorszám alatt benyújtott, 15. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A felperes köteles 15 napon belül az alperesnek 63 500 (Hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget megfizetni.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére teljes egészében az állam köteles.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 762 000 (Hétszázhatvankettőezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság - megismételt eljárásban hozott - ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 300 000 forint tőkét, valamint annak 2006. november 29. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű kamatát.

Kötelezte a felperest továbbá, hogy fizessen meg az alperesnek bruttó 425 000 forint részperköltséget.

A felperes személyes költségmentességi joga folytán le nem rótt 780 000 forint kereseti illetékről akként rendelkezett, hogy abból 18.000 forintot az alperes köteles külön felhívásra az állam javára megfizetni, míg a fennmaradó illeték az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a fentieket meghaladóan elutasította.

Az ítélet tényállása szerint a felperes, C... művésznéven 2001. őszén-telén CD lemezen rögzített hangfelvételt készített 2 000 db példányban, amelyből közel 170 db-ot értékesített. A felperes, mint beltág és édesapja, mint kültág ... 12. napján létrehozta a C... R... H... Z..., T..., F... S... B... T...ot, hangfelvétel kiadás főtevékenységgel, számos további, mint pl. építőipari szolgáltatások tevékenységekre.

A peres felek között 2002. májusában exkluzív produceri és lemezkiadói szerződés jött létre, 2007. december 31. napjáig terjedő határozott időre. Ennek keretében az alperes vállalta többek között, hogy „R...” művésznéven a felperes imázsát kialakítja, lemezszerződést biztosít, és megkísérli népszerű popénekesné tenni a felperest. Rögzítették a szerződő felek (4.3.pont), hogy az alperes a felperes kizárólagos képviselője, ami hazai és nemzetközi téren kiterjed hang- és képhordozók kiadására, forgalmazására, bemutatására, sugárzására, nyilvánosság előtti egyéb szerepeltetésre, amelyekre a felperes az alperes részére időbeli és területi korlátozástól mentes felhasználási jogot engedett. A felek abban is megállapodtak, hogy megjelölt határidőre a felperes első stúdióalbumát, illetve további két db single CD lemezt elkészítik és megjelentetik. A hangfelvétel kiadása esetén a felperest az értékesített példányszámok után a listaár 10 %-ának megfelelő royalty illeti meg, amellyel az alperes negyedévenként elszámol és megfizet a szerzői jogvédő iroda egyesületen keresztül.

A szerződés alapján az alperes a felperes részére a R... művésznevet biztosította és a V... nevű előadóművésszel együtt a T... elnevezésű duót hozta létre. A szerződés hatályban léte alatt a T... együttestől megjelent a „N...”, a „M...”, a „R...”, továbbá a „B...” című lemez CD formátumban, ezen felül különböző klippek készültek az együttesel. Több különböző újságban cikkek jelentek meg, valamint fellépésekre került sor.

Az alperes 2003. június 1. napján, a B... P... T... Bt. közreműködésével hangfelvétel kiadói szerződést kötött a romániai székhelyű E... M... S... srl. céggel, amelynek keretében a T... együttes „M...” albumának terjesztői jogait Románia és Moldávia területére a kiadvány példányszámának korlátozása nélkül 250.000 forint ellenérték fejében átengedte a felek közötti szerződés 4.3. pontja alapján.

A felperes a perbeli produceri és lemezkiadói szerződést 2006. október 12. napján kelt levelével az alperes szerződésszegésére hivatkozva felmondta, amelynek következtében a szerződés - a felek egyező nyilatkozata értelmében - 2006. év végén megszűnt.

A felperes a 2006. november 29-én benyújtott keresetében 13.000.000 forint szerződésszegéssel okozott kártérítés megfizetésére kérte az alperest kötelezni, ami összegszerűen külön is meghatározott négy tételből - az elmaradt minimálbér

és járulékaiból, a „C...” című nagylemez gyártási költségeiből és az elmaradt haszonból, a második nagylemez kiadásának elmaradásával kapcsolatos kárigényéből, valamint a romániai hanglezkiadásból származó jogdíjból - tevődött össze.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, egyrészt a saját szerződésszerű teljesítésére, valamint a felperesi igény bizonyítatlanságára hivatkozva.

Az elsőfokú bíróság a 2009. október 15-én kelt 21.P.22.189/2007/34. sorszámú ítéletével a felperes keresetét 525.000 forint tőke és annak 2006. november 29-étől járó törvényes kamata erejéig megalapozottnak találta.

A Fővárosi Ítéltábla a 2010. április 20-án kelt 8.Pf.20.033/201/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét - annak eljárási szabálysértéseire utalással - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A felperes az újabb eljárásban keresetét pontosította és kiterjesztette. A kártérítési igénye körében az alperes által szervezett fellépések után meg nem fizetett díjra vonatkozó igényét 500.000 forintban jelölte meg, amelynek megfizetésére általános kártérítés címen kérte az alperes kötelezését arra hivatkozással, hogy az alperes elszámolásának és adatközlésének hiányában pontos összeget megjelölni nem tud. További kereseti kérelme arra irányult, hogy az alperes a T... nevet valamint az első, és a ki nem adott második nagylemez gyártási jogát és zenei anyagát adja át a felperesnek, és számoljon el a legyártott és eladott lemezekkel, a szerzői jogdíjjal és a royalty összegével. Jogi érveit kiegészítette az Szjt. 94. § (1) bekezdésének a) és e) pontjára való hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét kisebb részben megalapozottnak találta. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a peres felek között részben megbízási, részben vállalkozási, részben pedig a szerzői jog hatálya alá eső vegyes szerződés jött létre, ami a felperes imázsának kialakítása, valamint előadóművészi pályájának elősegítése körében megbízási szerződéses elemeket, a lemezkiadás vonatkozásában vállalkozói szerződéses elemeket, míg az előadói tevékenység kapcsán az Szjt. hatálya alá tartozó rendelkezéseket tartalmaz.

Először a felperes által állított szerződésszegést vizsgálta. A megbízási elemet jelentő, az imázs kialakítása és ismertetése körében megállapíthatónak látta, hogy az alperes a szerződéses kötelezettségének eleget tett, azt megfelelően teljesítette. A felperes részére számos fellépési lehetőséget biztosított, zeneszámai rádióban és a TV-ben lejátszásra kerültek.

Kifejtette továbbá, hogy az alperes a felperessel, mint magánszemély kötött szerződést, a számla kiállítása a felperest terhelte, hiszen az ő fellépésének

ellenértékét fizette meg az alperes. Ugyanakkor az alperes fellépésekről összeállított kimutatásáig a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy tudja, mely fellépések voltak ingyenesek és melyekért járt díjazás. A számlakiállítás elmaradása az elsőfokú bíróság szerint az alperesnek a Ptk. 277. §-ának (4) és (5) bekezdésében foglalt kötelezettsége elmulasztására vezethető vissza, melynek kapcsán - arra hivatkozással, hogy a számlakiállítás elmaradása miatt a nem promóciós fellépésekért járó díjat a perben megállapítani pontosan nem lehetett - 30 önálló fellepéssel és alkalmanként 10.000 forint fellepti díjjal számolva 300.000 forint összegű általános kártérítést ítélt meg.

A szerződésszegés körében értékelte az elsőfokú bíróság a második nagylemez kiadásának elmaradása miatt előterjesztett felperesi igényt. A rendelkezésre álló adatokból nem látta megállapíthatónak, hogy a második lemez megjelenésének elmaradásában melyik fél milyen mértékben hatott közre, míg a lemez megjelentetésének kötelezettsége álláspontja szerint a szerződésből nem vezethető le, annak 6.1. - 6.3.-ig terjedő pontjai a lemezkiadást illetően nem az alperesre, hanem a felperesre tartalmazzak kötelezettséget, ezért a második nagylemez kiadásának elmaradására alapított keresetet nem találta megalapozottnak.

A romániai licence szerződésből befolyt összeg alapján a felperesnek járó 25 000 forint jogdíj tekintetében az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy azt az alperes megfizette. Utalt az Szjt. 16. §-ának (4) és (6) bekezdésére és a peres felek szerződésének 4.3. pontjára és megállapította, hogy a felhasználási jogok átengedése folytán az alperes jogosult volt a romániai céggel szerződést kötni és a CD lemez gyártási és forgalmazási jogát ellenérték fejében átadni, a felperest azonban díj illette meg. A Pp. 164. §-a alapján az alperes kötelessége volt annak bizonyítása, hogy a 250 000 forintos összegből a felperes számára járó jogdíjat megfizette, amely kötelezettségének a fellebbezése benyújtásával egyidejűleg eleget tett.

A felperes betéti társaságának járulékfizetési és könyvelési díjára vonatkozó igényt a Ptk. 318. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 339. § (1) bekezdésére utalással megalapozatlannak találta. Indokai szerint a beszerzett cégmásolatból megállapítható, hogy a társaság tevékenységi köre nemcsak előadóművészi és azt kiegészítő tevékenységet tartalmaz, hanem vendéglátóipari és építőipari szolgáltatásokat is. A cég beltagjaként működő felperesnek kültag társával együtt módja lett volna arra, hogy a céget a bejegyzett tevékenységi körökben működtesse. A felperes cége a becsatolt kimutatásokból kitűnően 2002. és 2006. között folyamatosan működött, ennek eredményeképpen bevételre tett szert. A járulékfizetési kötelezettség és a könyvelés költségei olyan, a cég alapításával, illetőleg működtetésével közvetlen összefüggésben felmerülő költségek, kiadások, amelyek a peres felek szerződésétől függetlenül is felmerülnek, azok a betéti társaság léteéhez kötődnek. Ezeket a kiadásokat az alperesre áthárítani nem lehet.

A „C...” című nagylemez kapcsán sem találta a keresetet alaposnak az elsőfokú bíróság. Leszögezte, hogy a lemez készítésének időszakában a felperes még meg

sem kötötte a szerződést az alperessel. Az elkészült CD lemezek birtokában saját üzleti kockázata körében vállalta az elkészített lemez forgalmazásának leállítását.

A jogellenes romániai lemezkiadás kapcsán az Szjt. 94. § (1) bekezdésének a) és b) pontjára utalással kifejtette, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy szerzői jogait megsértve került kiadásra Romániában 35 000 db lemez. A becsatolt bizonyítékokból megállapíthatónak látta, hogy az alperesi cég jogszerűen engedte át a lemez megjelentetésének, forgalmazásának részjogosítványait, amelyekre a peres felek szerződése lehetőséget biztosított az alperes számára. Hangsúlyozta, hogy az eladott lemezek után a jogdíjat nem az alperes tartozik a felperes számára megfizetni, míg a licencia szerződésből hozzá befolyt összegből a felperes számára a szerződés szerint járó részesedést az alperes bizonylatokkal igazoltan megfizette.

A T... név használatának átadására irányuló kereseti kérelem körében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az együttes nevét az alperes alkotta meg és látta el védjegyzéssel, annak használata a felperest csak az alperes engedélye alapján illetheti meg, amelyre az alperes engedélyt a szerződés megszűnését követően nem adott. A lemezek kiadó joga tekintetében utalt a szerződés 5.4 pontjára, amely szerint az elkészült hangfelvételek tulajdonjoga a szerződés megszűnését követő öt évig az alperest, mint producereket illeti meg, ezért a szerződéssel átruházott vagyoni jogok, köztük a kiadás - azaz a többszörözés és a forgalmazás - joga csak a 2006. év októberi felmondástól számított ötödik év végétől, 2011. novemberétől szállnak vissza a felperesre. Megállapította, hogy a legyártott és eladott lemezek darabszáma vonatkozó részletes elszámolásra irányuló kereseti kérelmet a felperes felhívás ellenére nem munkálta ki, ezért azt mint érdemi vizsgálatra alkalmatlant elutasította.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes módosított kereset szerinti marasztalását kérte. Vitatta az általános kártérítés összegének megalapozottságát arra hivatkozással, hogy a felperes fellépti díját az elsőfokú bíróság önkényesen, és a felperes által előadottakkal ellentétesen állapította meg alkalmanként 10 000 forintban. Utalt a szerződés 5.11. pontjára, amely szerint a fellépések költségét az alperes vállalta megfizetni, és sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az általános kártérítés körében nem foglalkozott a felperes útiköltség igényével.

A második nagylemezre vonatkozó igény kapcsán a perben tett nyilatkozatával egyezően adta elő, hogy az alperes szerződésszegő magatartást tanúsított. Álláspontja szerint a szerződés 5.3. pontját annak egyéb rendelkezéseivel összevetve megállapítható, hogy a határidő az első nagylemezre és a két single cd-re vonatkozóan meghatározásra került, míg a további albumok tekintetében a megállapodás határidőt nem állapított meg. A szerződés jellegéből, és annak határozott ideig tartó tartamából azonban az következtethető ki, hogy a felek folyamatos együttműködést vállaltak, míg az elsőfokú ítélet indokolásából is kitűnően az alperes maga is tervezte a második nagylemez megjelentetését, és arra nézve előkészületeket is tett, ezért megállapítható, hogy a megjelenés elmaradása

az alperes szerződésszegő magatartására vezethető vissza. Kifejtette, hogy a megjelenés elmaradásában mindkét fél közrehatott, felróhatóságuk arányát azonban az elsőfokú bíróság nem állapította meg, holott ez kárfelelősségük megoszlása tekintetében elengedhetetlen.

A fellebbezés vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének a kiadás és többszörözés joga átadásának jogszerűségét kimondó megállapításait hangsúlyozva, hogy a kiadói szerződésben félként nem az alperes, hanem a B... P... T... Bt. szerepel. A két cég egymástól független jogi entitás, ezért nincs jelentősége annak, hogy székhelyük és ügyvezetőjük azonos. A felperes a fellebbezésében indítványozta az alperes kötelezését a legyártott és eladott lemezek darabszámára vonatkozó teljes dokumentáció becsatolására arra hivatkozással, hogy erre az elsőfokú eljárás során nem került sor, ennek hiányában azonban a felperes nincs abban a helyzetben, hogy részletes elszámolást terjesszen elő.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, nem érintette ezért az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem támadott, az alperest 300 000 forint és járulékai megfizetésére kötelező rendelkezését.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetését és meghozott érdemi döntését a Fővárosi Ítéltábla - az ismertetésre kerülő indokolásbeli kiegészítésekkel - osztotta.

Elsődlegesen szükségesnek tartja rögzíteni a másodfokú bíróság, hogy a perbeli szerződés a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény hatálya alá tartozik, annak 56. § (1) bekezdésében szabályozott kiadói szerződéssel mutat leginkább rokonságot, amely a felhasználási szerződések körébe tartozik, annak egyik nevesített fajtája. Erre a szerződés megnevezése is utal, amelyet a felek „Exkluzív produceri és lemezkiadói szerződés”-nek neveztek el utalva arra, hogy az a felhasználási szerződés szokásos elemein túl még további, leginkább a Ptk. 474. §-a szerinti megbízási szerződéshez hasonlítható kötelezettségeket is tartalmaz mind a producer alperes, mind pedig az előadóművész felperes számára.

Az Szjt. 56. §-ának (1) bekezdése szerint a kiadói szerződés alapján a szerző köteles a művet a kiadó rendelkezésére bocsátani, a kiadó pedig jogosult azt kiadni, valamint forgalomba hozni és köteles a szerzőnek díjat fizetni. A kiadói szerződés szabályai alapvetően diszpozitív rendelkezések, azaz a felek eltérő rendelkezése hiányában érvényesülő szabályok. A kiadói szerződésre emellett alkalmazni kell a felhasználási szerződés Szjt. V. fejezetében írt általános szabályait, a speciális szabályozásban foglalt megfelelő eltérésekkel. A felperes azt állította keresetében,

hogy az alperes a produceri és lemezkiadói szerződés számos, a keresetben részletezett pontját megszegte, amely magatartásával számára kárt okozott. Keresete összességében külön is meghatározott négy tételből - az elmaradt minimálbér és járulékaiból, a „C...” című nagylemez gyártási költségeiből és az elmaradt haszonból, a második nagylemez kiadásának elmaradásával kapcsolatos kárigényéből, valamint a romániai hanglezkiadásból származó jogdíjból - tevődött össze, ezen felül kérte az alperes kötelezését az általa megalkotott „T...” név és az elkészült lemezek kiadói jogának felperes részére történő átruházására.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a felperes betéti társaságának járulékfizetési kötelezettsége és a könyvelés költségei olyan, a cég alapításával, illetőleg működtetésével közvetlen összefüggésben felmerülő költségek, kiadások, amelyek a peres felek szerződésétől függetlenül is felmerülnek, azok a betéti társaság létehez kötődnek, ezért azokat az alperesre áterhelni nem lehet. A felperes a perben azt állította, hogy a betéti társaságot pusztán abból a célból hozta létre, hogy a produceri és lemezkiadói szerződés megkötésének feltételéül szabott számlaadási kötelezettségének eleget tegyen, amely az alperes szerződésszegése miatt számára pusztán költséget generált. A peradatok szerint azonban a felperes, mint beltág és édesapja, mint kültág 2001. december 12. napján hozta létre a C... R... H... Z..., T..., F... S... B... T...ot, hangfelvétel kiadás főtevékenységgel, számos további, mint pl. építőipari szolgáltatások tevékenységekre. A peres felek között ezt követő időpontban, 2002. májusában jött létre az exkluzív produceri és lemezkiadói szerződés, 2007. december 31. napjáig terjedő határozott időre. Helytállóan jutott ezért arra az elsőfokú bíróság, hogy a betéti társasággal kapcsolatosan felmerült költségeket az alperesre áthárítani nem lehet.

Alaptalanul sérelmezte a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság az általános kártérítés körében nem foglalkozott a felperes útiköltség igényével. Ahogy arra helyesen hivatkozott az alperes a másodfokú tárgyaláson előadott érdemi ellenkérelmében, a felperes az általa megelőlegezett útiköltség megtérítése iránt az elsőfokú eljárás alatt nem terjesztett elő keresetet, azt fellebbezésében hozta először elő, ezért az útiköltségből eredő igénnyel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 247. §-ának (1) bekezdésének korlátozó rendelkezése miatt nem foglalkozhatott. Megalapozatlanul vitatta a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított általános kártérítés összegét arra hivatkozással, hogy a felperes fellépti díját az elsőfokú bíróság önkényesen, és a felperes által előadottakkal ellentétesen állapította meg alkalmanként 10 000 forintban. Ahogy arra helyesen utalt az elsőfokú bíróság az ítéletében, a számlakiállítás elmaradása miatt a nem promóciós fellépésekért járó díjat a perben megállapítani pontosan nem lehetett, ezért 30 önálló fellepéssel és alkalmanként 10.000 forint fellépti díjjal számolva 300 000 forint összegű általános kártérítést ítélt meg. A számla kiállításának kötelezettsége nem vitásan a felperest terhelte, ugyanakkor az alperes fellépésekről összeállított kimutatásáig a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy tudja, mely fellépések voltak ingyenesek és melyekért járt díjazás. Nem állt tehát rendelkezésre

olyan adat a perben, amely a kár mértéke kiszámításának alapját képezhette volna, ezért helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a Ptk. 359. §-ának (1) bekezdésében szabályozott általános kár jogintézményét, amelynek azonban sajátja, hogy a kártérítés összegét a bíróság a Pp. 206. §-ának (3) bekezdése szerint, mérlegeléssel állapítja meg, figyelemmel az ügy valamennyi körülményére. Az elsőfokú bíróság mérlegelése során körültekintően járt el, és a másodfokú eljárásban sem merült fel olyan adat, amely az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított összeg helytállósága vonatkozásában alapos kételyt ébresztett volna.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak a „C...” című nagylemez kapcsán kifejtett érveivel. Helyesen mutatott rá, hogy a lemez készítésének időszakában a felperes még meg sem kötötte a szerződést az alperessel, ezért saját üzleti kockázata körében vállalta az elkészített lemez forgalmazásának leállítást. Kiegészíti ezt azzal a másodfokú bíróság, hogy a korábban készített „C...” nagylemez forgalomból történő kivonására irányuló kötelezettséget a produceri és lemezkiadói szerződés sem tartalmaz, az kizárólag a felperes gazdasági döntése volt, ezért a forgalmazás megszüntetéséből eredő bevételkiesés az alperesre nem hárítható át.

A második nagylemez kiadásának elmaradása miatt előterjesztett felperesi igény tekintetében helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a nagylemez megjelentetésének kötelezettsége a szerződésből nem vezethető le, annak 6.1. - 6.3.-ig terjedő pontjaiban a felek a lemezkiadást illetően egy nagylemez és két kislemez megjelentetésében állapodtak meg. Bár helyesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokból az állapítható meg, hogy mindkét félnek szándékában állt a második nagylemez elkészítése és forgalomba hozatala is, a lemezkiadás azonban mégis elmaradt. A második nagylemez kiadásának elmaradása miatti felperesi kárigény elbírálásakor azonban annak van jelentősége, hogy az alperes annak kiadására nem vállalt kötelezettséget, ezért a kiadás meghíúsulása tekintetében nem állapítható meg olyan szerződésszegés az alperes oldalán, amely a kártérítési felelősségét megalapozná. Alaptalanul hivatkozott a fellebbezés arra, hogy a szerződés jellegéből, és annak határozott ideig tartó tartamából kikövetkeztethető a második nagylemez megjelentetésére vonatkozó alperesi kötelezettségvállalás. Abból, hogy a felek szándéka folyamatos együttműködésre irányult, ez nem vezethető le, és a megállapodás szövegének a szavak általánosan elfogadott jelentése szerinti értelmezése alapján sem állapítható meg, hogy az alperes a második nagylemez megjelentetésére kifejezetten kötelezettséget vállalt volna.

A Fővárosi Ítéltábla csak részben értett egyet az elsőfokú bíróság romániai lemezkiadással kapcsolatban kifejtett álláspontjával. Az elsőfokú bíróság által használt „merchandish-jogok” kifejezés tartalma a másodfokú bíróság előtt nem ismert, míg a szerzői jogban használatos, az Szjt. 16. §-ának (3) bekezdésével összefüggésben meghonosodott „merchandising” kifejezés kereskedelmi hasznosítást jelent, méghozzá az eredeti, a fő felhasználáson kívüli, másodlagos,

főleg reklám jellegű hasznosítást, amelynek során a szerző által megteremtett egyéni, eredeti alak képpen jelenik meg bármilyen hordozón - pl. jellegzetes rajzfilmfigura pólón vagy italos palackon -, a vásárlás ösztönzése céljából. A jól ismert figura ugyanis felidézi a közönség tudatában az eredeti művet, annak hangulatát, ezáltal más művek illetve termékek kelendősége fokozható. A kereskedelmi hasznosítás is felhasználás, annak engedélyezése ezért a szerzőt megillető vagyoni jogok körébe tartozik.

A perbeli esetben a felperes, mint előadóművész kizárólagos felhasználási engedélyt adott az alperesnek, mint hangfelvétel előállítónak az előadott művei rögzítésére és rögzített előadásának többszörözésére és terjesztésére {Sztj. 73. § (1) bekezdés a), c) és d) pontjai}, az alperes az engedély alapján anyagi ráfordítással elkészítette a lemezt, amelynek eredményeként maga is bizonyos szerzői joghoz kapcsolódó jogok, nevezetesen a hangfelvételek előállítójának jogosultjává vált (Sztj. 76. §). A szerződés 4.3 pontjában, annak második bekezdésében az előadóművész felperes a producer alperes részére átengedte az előadott művei rögzítésének, sokszorosításának és terjesztésének időbeli és területi korlátozástól mentes felhasználási jogát. Ennek folytán az alperesnek a teljes körű felhasználási engedély birtokában lehetősége volt a felhasználás további engedélyezésére is, akár személyesen, akár megbízottja útján, ezért a B... P... T... Bt. által a romániai lemezkiadás tekintetében megkötött felhasználási szerződés nem ütközött sem jogszabályba, sem a felek szerződésébe. A szerződés következtében realizált 250 000 forint bevételből a felperes számára a szerződés szerint járó díjat az alperes igazoltan megfizette, míg az esetleges engedély nélküli további kiadással és forgalmazással kapcsolatos igény ebben a perben nem bírálható el.

A T... név átadására irányuló kereseti kérelem körében helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a név védjegyoltalomban részesült, amelynek jogosultja az alperes, ezért a név használata a felperest csak az alperes engedélye alapján illethné meg, amelyre az alperes engedélyt a szerződés megszűnését követően nem adott. Emellett a T... név a felperes és a V... nevű előadóművész által alkotott duó elnevezése volt, mely formáció jelenleg már nem létezik.

A lemezek kiadó joga tekintetében az ítélet helytállóan utalt a szerződés 5.4 pontjára, amely szerint az elkészült hangfelvételek tulajdonjoga a szerződés megszűnését követő öt évig az alperest, mint producert illetik meg, ebből azonban helytelenül következtetett arra, hogy az öt év lejártát követően a szerződéssel átruházott vagyoni jogok, köztük a kiadás - azaz a többszörözés és a forgalmazás - joga visszaszállnak a felperesre. A szerződés 5.2 pontja értelmében a producer gondoskodik a hangfelvételek technikai, személyi és anyagi körülményeinek biztosításáról, a hangfelvételek borítóinak tervezéséről és díjazásáról. A korábban már kifejtettek szerint az alperes a hangfelvételeknek nem csak kiadója, hanem annak előállítója is volt a perbeli esetben. Az Sztj. 76. §-ának (1) bekezdése szerint a hangfelvétel előállítójának hozzájárulása szükséges ahhoz, hogy a hangfelvételt

többszörözzék, terjesszék, azt vezetik útján vagy bármely más eszközzel vagy módon úgy tegyék a nyilvánosság számára hozzáférhetővé, hogy a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg válasszák meg. E felhasználásért a hangfelvétel előállítóját a 76. § (2) bekezdése értelmében - ha törvény másként nem rendelkezik - díjazás illeti meg. Nincs tehát jogszabályi lehetőség arra, hogy az alperest a bíróság a hangfelvételek kiadására kötelezze. Díjazásra a felperes a hangfelvétel felhasználása ellenében a szerződés lejártát követően is igényt tarthat, amelynek mértékére a felek megállapodása lesz irányadó egy esetleges későbbi felhasználás során.

A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - az ismertetett indokolásbeli kiegészítésekkel - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján, a jogi képviselő által ténylegesen elvégzett munkára tekintettel jelentősen mérsékelt összegben - 50 000 forint + áfa - megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján döntött. A pártfogó ügyvéd díjának viselése tárgyában a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy annak viselésére teljes egészében az állam köteles.

Budapest, 2012. augusztus 30.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági ügyintéző